

РЕШЕНИЕ

№ 1740

гр. София, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Георги Стоев

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20221100505871 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.258 и следв. ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба на „Г.З.“ ЕАД , ответник в производството** пред СРС, срещу решение № 20004230 от 17.01.2022 г., постановено от СРС, Второ ГО, 75 с-в, по гр.д.№ 16997 по описа за 2019 г. , с което се: **ОСЪЖДА** „Г.З.“ ЕАД, да заплати на И. Т. И., на основание чл. 208, ал.1 от Кодекса за застраховането (отм.) сумата от 15 750 лева (петнадесет хиляди седемстотин и петдесет лева), представляващи дължимо застрахователно обезщетение за настъпило на 24.03.2016 год. застрахователно събитие с лек автомобил -,„Ситроен С5“, с рег. *****, ведно със законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба – 22.03.2019 год. до окончателното ѝ изплащане, като отхвърля иска за разликата до пълния предявен размер от 18 300 лева, като неоснователен, на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД сумата от 4572,48 лева (четири хиляди петстотин седемдесет и два лева и четиридесет и осем стотинки), представляваща лихва за забава за периода от 12.05.2016 год. до 22.03.2019 год., като отхвърля иска за разликата до пълния предявен размер от 5200 лева

и за периода от 20.04.2016 год. до 12.05.2016 год. както и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК да заплати сумата от 1945,77 лева (хиляда деветстотин четиридесет и пет лева и седемдесет и седем стотинки), представляваща направени от ищеца разноски по делото, съразмерно с уважената част от претенцията.

Въззивната жалба съдържа доводи за неправилност на обжалваното решение. Неправилно СРС бил приложил материалния закон като уважил предявените искове. Счита, че не е установен механизма на ПТП, нито причинната връзка между настъпването на ПТП и причинените вреди. Сочи, че доказването на тези обстоятелства е в тежест на ищеца. В този смисъл било и определението по чл.140 ГПК. Решението било постановено в разрез със събраните по делото доказателства, вкл. и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза. В този смисъл решението било и необосновано.

Иска се отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на друго, с което така предявените искове да бъдат отхвърлени.Претендира разноски.

Въззиваемата страна И. Т. И., ищец пред СРС, не депизира отговор по въззивната жалба. В хода на производството излага становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на така постановеното от СРС, решение. Претендират се разноски.

Третото лице помагач на страната на ответника - ЗК „У.“ АД е депозирало отговор, в който изразява становище за основателност на така подадената въззивна жалба. Счита, че събраните по делото доказателства са обсъдени едностранно. Приетото от СРС не почивало на гласните доказателства, както и на съдебно-автотехническата експертиза.

Решението в частта, в която претенциите по чл.208 КЗ, отм. и чл.86, ал.1 ЗЗД са отхвърлени като необжалвано е влязло в сила.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е бил уведомен на 25.03.2022 г.

Въззивната жалба е подадена на 07.04.2022 г.

Следователно същата е в срока по чл. 259, ал.1 ГПК.

Първоинстанционното решение се обжалва в частта, в която

предявените срещу ответника /въззивник/ искове по чл.208, ал.1 КЗ,отм. и чл.86, ал.1 ЗЗД са били уважени.

Ето защо съдът счита, че **въззивната жалба е допустима.**

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка въззивната инстанция приема, че **първоинстанционният съд се е произнесъл във валиден и допустим процес.**

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че настъпването на ПТП е установено от протокола за ПТП от 24.03.2016 г., за който съдът е констатирал, че е съставен на място, както и, че от същия протокол се установява механизмът на ПТП. Този механизъм се потвърждавал и от показанията на свидетеля П.. От заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза /CATE/ се установявала и причинно-следствена връзка между уврежданията по МПС марка „Ситроен“ и процесното ПТП. СРС е възприел вариантът от заключението на CATE в който като размер на обезщетението е посочен този след приспадане на запазените части или такова в размер на 15 750 лв. до който размер е уважена ищцовата претенция. Последната е отхвърлена като неоснователна до сумата от 18 300 лв. Присъдена е и лихва за забава по иска по чл.86, ал.1 ЗЗД, като съдът е приел, че ответника е изпаднал в забава на датата на която е отказано плащане – 12.05.2016 г. Размерът на обезщетението за забава е определен по реда на чл.162 ГПК в размер на 4572, 48 лв. до който размер претенцията е уважена; за разликата до пълния предявен размер от 5 200 лв. искът като неоснователен е отхвърлен и за периода от 22.04.2016 г. до 12.05.2016 г.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

В исковата молба ищецът, който е сключил с ответника договор за застраховка „Каско“ за лек автомобил марка „Ситроен“, модел С5, рег.№ *****, твърди че на 24.03.2016 г. е претърпял ПТП.

Съгласно чл. 208 от КЗ, отм. при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок.

С оглед доводите във въззивната жалба **спорно** по делото е какъв е механизма на ПТП, респ. са ли причинените вреди в причинно-следствена връзка с това ПТП.

В показанията си свидетелят Б. П., водач на другия автомобил, участник в спорното ПТП- марка Форд Фокус, рег.№ *****, чиято отговорност е застрахована при третото лице помагач в процеса, твърди, че при завой наляво при Т-образна улица, ударил другия автомобил в предна лява гума вследствие на което пострадалото МПС останало без движение.

Видно от отразеното в протокола за ПТП, л.81, същият е съставен при посещение на място; показана е и схема на ПТП. С оглед посоченото водачът на МПС 1- П. се движи по ул.“К.Пърличев“ и на кръстовището на ул.“Кирил Пърличев“ с ул.“Ненчо Бончев“ поради неспазване на предимство реализира ПТП в напречно движещият се срещу него лек автомобил марка „Ситроен“, рег.№ *****.

В заключението си вещото лице по допуснатата, изготвена и приета съдебно-автотехническа експертиза е посочил аналогичен механизъм на описания в горния абзац, а именно: на 24.03.2016 г. около 21:30 ч. лек автомобил марка „Ситроен“, модел С 5, рег.№ СА ***** се е движел по ул.“Неделчо Бончев“. По същото време в кръстовището с ул.“К.Парличев“ навлиза лек автомобил марка Форд, модел Фокус, рег.№ *****. Поради непропускане на движещият се по улицата с предимство от страна на водача на лекия автомобил марка Фокус настъпва удар между челната част на лек автомобил марка Форд и странична дясна част на лек автомобил Ситроен, виж л.123 по делото пред СРС, виж и отговор на задача 11 от заключението на вещото лице по САТЕ, л.135 по делото пред СРС.

Обстоятелството, че лекия автомобил марка „Ситроен“, рег.№ ***** се е движел по път с предимство се признава и от свидетеля П.: „Другият водач беше с предимство“.

Противно насоченото от свидетеля П., по МПС –участник 2 са отразени и други увреждания освен соченото увреждане на гума, а именно: челно стъкло, 2 бр.сърбеци, въздушна завеса, предна броня, преден калник,

ходова част, десни врати, 1 праг. Върху МПС-участник 1, управлявано от свидетеля П., са посочени следните увреждания – преден капак, предна броня, фарове, еърбеци, челно стъкло.

Следователно, както е посочено и в заключението на САТЕ /отговор на въпрос 9/, ударът за лек автомобил Форд е челен, а за процесното МПС с марка „Ситроен“ - страничен.

Видно от представената от СДВР, отдел „Пътна полиция“, преписка по ЗАНН, л.84 по делото пред СРС, на водача Б. П. е наложено адм.наказание глоба по чл.179, ал.2 ЗДвП, по чл.183, ал.1,т.2 ЗДвП и по чл.183, ал.1,т.1,предл.2 ЗДвП като издаденото ПН № 16-4332-006554/13.06.2016 г. е влязло в сила на 07.04.2020 г.

Преписката е приета от СРС в публичното съдебно заседание на 09.02.2021 г., виж л.91 и съдържащите се в нея документи не са били оспорени от нито една от страните.

Действително, МПС, марка „Форд Фокус“ е застраховано при третото лице помагач на страната на ответника. Видно от отговора на „У.“ АД, л.96 по делото пред СРС, застрахователят на участник 1 е отказал да му изплати застрахователно обезщетение като е посочено, че не се установява причинно-следствена връзка между ПТП и уврежданията върху МПС, марка „Форд Фокус“. Самите щети са описани в описа за щети от 09.05.2016 г., л.101 по делото пред СРС, и при сравнение се установява разлика от това, описано в протокола за ПТП. Предмет на производството по иска по чл.208, ал.1 КЗ, отм., обаче са вредите на МПС марка „Ситроен“, т.е. на участник 2.

Противно на соченото от въззивника, в заключението си вещото лице по САТЕ е посочило, че „сравнението на описаните щети по процесния лек автомобил, така както са представени в приложените документи и щетите, които са описани в полицейския протокол, налагат извода, че могат да бъдат получени при произшествието, представено в протокола за ПТП от 24.03.2016 г.“, виж л.125 по делото пред СРС.

Липсата на причинно-следствена връзка между уврежданията и ПТП касаят тези върху лек автомобил марка Форд, в този смисъл е и отговор на задача 8 от заключението на вещото лице по САТЕ, виж л.135 по делото пред СРС.

Относно размера на присъденото застрахователно обезщетение доводи не се излагат, поради което по арг. от чл.269 ГПК настоящата инстанция не излага мотиви.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат; **решението в обжалваната му част е правилно. Ето защо следва да се потвърди.**

По разноските:

При този изход на спора **въззивникът** няма право на разноски за производството пред въззивната инстанция и за това не му се присъждат .

В полза на **въззиваемата страна** разноски се присъждат, тъй като такива са поискани, а и са направени- за адв.възнаграждение в размер на 1 200 лв.

По изложените мотиви, **Софийският градски съд**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20004230 от 17.01.2022 г., постановено от СРС, Второ ГО, 75 с-в, по гр.д.№ 16997 по описа за 2019 г., **в частта** в която се: **ОСЪЖДА** „Г.З.“ ЕАД, да заплати на И. Т. И., на основание чл. 208, ал.1 от Кодекса за застраховането (отм.) сумата от 15 750 лева (петнадесет хиляди седемстотин и петдесет лева), представляващи дължимо застрахователно обезщетение за настъпило на 24.03.2016 год. застрахователно събитие с лек автомобил -,„Ситроен С5“, с рег. *****, ведно със законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба – 22.03.2019 год. до окончателното ѝ изплащане; на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД сумата от 4572,48 лева (четири хиляди петстотин седемдесет и два лева и четиридесет и осем стотинки), представляваща лихва за забава за периода от 12.05.2016 год. до 22.03.2019 год., както и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК да заплати сумата от 1945,77 лева (хиляда деветстотин четиридесет и пет лева и седемдесет и седем стотинки), представляваща направени от ищеца разноски по делото, съразмерно с уважената част от претенцията.

ОСЪЖДА „Г.З.“ ЕАД, ЕИК *****, гр.София, бул.“*****, да **заплати** на И. Т. И., ЕГН *****, гр.София, ж.к.“***** IV- та част“, бл*****, съдебен адрес: гр.София, ул.“***** адв.Д., **сумата в размер на 1 200 лв.- разноски за процесуално представителство пред въззивната инстанция.**

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника - ЗК „У.“ АД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на **КАСАЦИОННО** обжалване пред **ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД** на Република България при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК, в 1-месечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____